

Alex Grafix Galleria

*Aitoa taidetta kotiin
Kirjoja moneen makuun
Mariankatu 15, Lahti*

JANNE VALKEENIEMI

Suuri suomalainen menestysromaani
Kuukaudeksi luettavaa 35 eurolla
Netissä sujuvasti saatavilla
<https://www.jannevalkeeniemi.fi/tilaukset>



SYNAPTORI



Kirjat henkisen hyvinvoinnin tekijänä

Televisiossa esitettiin pitkään Kauniita ja Rohkeita. Mieleen jäivät etunimet Ridge ja Taylor. Monille naisille sarja antoi ihanan vapaahetken arjen velvoitteista.

Lukeminen toimii samalla tavalla. Ei tarvitse nollastua, jos lukeminen viihdyttää. Lukemiselle tehdään karhunpalvelus, kun erotellaan ”hyviä” kirjoja, ja niiden vastakohtana arvottomia viihdelukemistoja. Kukaan ei mene ”kevyestä” lukemisesta pilalle.

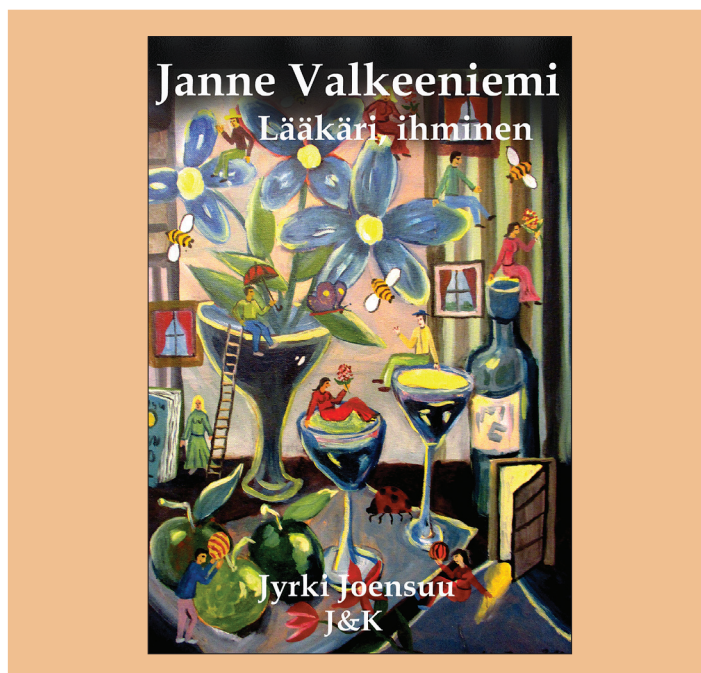
Hyvinvointi

Henkiseen vointiin vaikuttavat kielteiset ja myönteiset seikat. Mieltä painavat ikävät muistot, joista ei pääse eroon. Koettelemuksia elämä tarjoo le toistuvasti.

Onneksi on iloa tuottavia ja voimia antavia kokemuksia, jotka toimivat kohottavina vastavoimina ikävyydelle.

Jos lukeminen tuottaa iloa, hyvä on. Huumori on jaksamisen ja hyvän mielen lähde. Lapsena tykkäsin lukea pakinoita, Ollin Mustapartainen mies ei unohdu. Kiljusen herrasväkeä lukiessa hekotin tikahtumaisillani.

Jos ette kerro kenellekään, tunnustan, että nauran ääneen omia juttujani kirjoittaessani. Nauran myös niitä lukiessa, kuten Janne Valkeeniemen joutumisesta poliisiin viemäksi kesken lääkäripäivystyksen.



Asiat eivät ole joko - tai, vaan sekä - että. Kun päähenkilö on erikoislääkäri, kirjan täytyy olla totinen. Kansikuva väittää ihan muuta.

Oppia ja osaamista

Kirjoista oppii hyödyllisiä taitoja ilman että tuntee lukevansa oppikirjaa. Kirjan henkilöltä saa vinkin oman suhtautumisensa kohentamiseksi, esimerkiksi: täytyy varoa, että en olisi noin hölmö..

Kirja voi toimia oppikirjana, vaikka se olisi salapolii-romaani. En tarkoita murhaamisen taitoa. Sherlock Holmesit ovat havaintojen tekemisen ja päättämisen oppaita! Conan Doyle'n salapolii esikuva oli todellinen lääkäri.

Saduissa on toistuva teema pienen ja avuttoman sankarin yllättävä pärjääminen vaikeuksissa.

Viesti: Myös sinä onnistut, koska tarinassa nuorin veljeksistä oli se, joka voitti, ja pelasti velipojatkin.

Psykologiaa oppii kaikenlaisista kirjoista, romaaneista, elämäkerroista, runoista. Kirjat lohduttavat, rentouttavat ja vapauttavat raskaasta todellisuudesta.

Huumori tekee elämästä nautittavaa. Huumori viisastuttaa: Asioilla on myös toinen, yllättävä sisältö.

Synaptori nro 4/2020 sisältö

Pääkirjoitus
Ikärasismi
ja perustuslaki
sivu 2

**Huippu-
konjakkia!**
sivu 3

Pötyhöpöä
aina vaan lisää
sivut 4-5

**Opiskelu
synnyttää
kirjoja**
sivut 6-7

**Totta ei ole
mikään.
Mutta mille
pohjalle
kaunokirjallinen
teos rakentuu?**
sivu 7

**Suurteoksen
painos
myydään
loppuun**
sivu 8

**Synaptorin
toimitus**
jyrki.joensuu@synaptori.fi

Pääkirjoitus

Ikärasismi ja perustuslaki

Työvoimapulaa ruikutetaan suureen ääneen. Vanhuksien osallistumisesta työelämään käydään laimeaa keskustelua.

Heidän ammattitaitonsa ja työhalunsa eivät kiinnosta. Tämä johtune siitä, että toivotaan vanhojen väistyvän nuorten tieltä ja luovuttavan heille työnsä ja tienestinsä.

Korvaamattomia ammattilaisia vanhukset eivät ole. Mutta aina ei ole helppoa paikata vanhuksen jättämää aukkoa työssä.

Kirjoitukseni ydin en ole minä, vaan asiantuntijatyövoiman saatavuus.

Maahanmuuttajien toivotaan pelastavan Suomen työvoimapulasta. Heistä ei ole hyötyä tehtävissä, joissa vaaditaan hyvää suomen ja ruotsin kielen taitoa ja korkeakoulutusta. Kaukomaasta tullut kielitaidoton mamu ei korvaa eläkkeelle jäävää suomenkielen lehtoria.

Monissa tehtävissä tarvitaan nimenomaan **Suomessa saatua kokemusta**.

Vakuutusoikeus että Hallinto-oikeus hakivat **asiantuntijaksi kokenutta psykiatria**. Tehtävät kiinnostivat minua. Oletin hyvän suullisen ja kirjallisen esitystaidon perusedellytykseksi. Erikoisalan pätevyys ja kokemus ovat ehtoja, joita kukaan nuori ei täytä. Eikä maahanmuuttaja.

Sopiva hakija lienee 50-vuotias. Erikoislääkäriksi kouluttautuminen vie ylioppilaalta vähintään 15 vuotta. Mutta psykiatrilla pitää olla laajempaa kokemusta elämästä.

Työkokemukseni: Sairaaloissa eri aloilla 4 vuotta terveyskeskuksissa 4 vuotta, työterveyslääkärinä 23 vuotta, psykiatriassa 15 vuotta. Oikeuslaitoksen näkökulmasta tärkeä on kokemus yleissairaalapsykiatriassa. Sillä psykiatrian alueella tarvitaan laajaa lääketieteen tuntemusta. Yleissairaalapsykiatriassa toimin kahdessa keskussairaalassa.

Olen työskennellyt kaikissa tehtävissä psykiatrina, poliklinikoilta, sairaalaosastoilla, mielenterveysjohtajana. Jäätyäni 64-vuotiaana ylilääkärin virasta vanhuuseläkkeelle jatkoin työntekoa muualla. Toimin myös kuntoutusorganisaation lääkärimä, ja perehdyin työkyvyttömyyseläkkeiden hylkäämisten problematiikkaan. Och därtill, jag skriver och talar flytande svenska.

En hakenut psykiatrin asiantuntijatehtävää, koska ikäraja oli 68 vuotta. Onneksi presidentillä ei ikärajaa ole. Muuten Sauli Niinistö heitettäisiin linnasta pihalle.

Jatkoin yrittäjänä ja työskentelin sairaaloissa ja poliklinikoilla. 2013 jälkeen en ollut päiväkään sairaalalla. Ajan 1000-kuutioisella moottoripyörällä ja uin järvessä aina kun se ei ole jäässä.

En minä aivan viaton ole. On monenmoisia vikoja, mutta yksi on **suuri numerovika**, syntymävuosi 1948.

Ikäsyryntä ei ole henkilökohtainen menetys. Aina järjestän mielekästä tekemistä. Synaptori-lehden kirjoitan yksin. Potilasvastaanotto jatkuu.

Mutta ikäsyryntä on typerää ja epätasa-arvoista.

1) Psykiatriassa podetaan lääkäripulaa.

2) Perustuslaissa mainostetaan tasa-arvoa. Perustuslaissa ei sanota, että 69-vuotiaana ihminen lakkaa olemasta muiden veroinen kansalainen.



Jyrki Joensuu, päätoimittaja.
jyrki.joensuu@synaptori.fi



Työt on tehty.

Alexi Joensuun varhaisia puupiirroksia.

Valkoiset kohdat on kaiverrettu, muu jää mustaksi.

Palautetta ja ehdotuksia

Otamme mieluusti vastaan ehdotuksia kiinnostavista aiheista. Kestämme myös kritiikkiä, joka on aina tervetullutta, sillä se parhaiten auttaa **tekemään entistä parempia lehtiä**.

Emme julkaise viestien lähettäjän tietoja, paitsi jos hän erityisesti sitä haluaa. Synaptorin sähköpostiosoite löytyy lehdestä ja kerrataan tässä: jyrki.joensuu@synaptori.fi

Arkisto on kirjasto

Synaptorin kaikissa numeroissa on juttuja, jotka ovat aina ajankohtaisia, esimerkiksi Vaaran paikka-sarja, tai Yhden Euron kokki, tai Huolettomuusohjeet.

Päijät-Median etusivulta löytyy **arkisto**, ja sieltä klikkaamalla aikaisemmat Synaptorin numerot.

Lehden sivukoko on tarkoituksella A4. Kiinnostavan tekstin tulostaminen sopiviin tarkoituksiin onnistuu kätevästi.



Tämä kuva on väärinkäsitys! Yleisen väärinkäsityksen mukaan kaikki mikä on vanhaa, on romua - tai arvokasta, antiikkia. Yli 80-vuotiaista ihmisistä valtaosa on hyväkuntoisia tavallisia kansalaisia. Sairaudet ovat enimmäkseen hoidoilla hallittavissa.

Huippukonjakkia!

Nyt Yhden Euron Kokki kirjoittaa alkoholista. Unohdetaan yhden euron ruoka-annos. Tässä on aiheena 150 euron säästö. Oikeastaan YEK jatkaa infoa plasebosta. Jutun ymmärtää, kun lukee plasebosta Synaptorista 3/20.

Vanhuuseläke – konjakin väärsti

YEK jäi 64-vuotiaana vanhuuseläkkeelle. Hän oletti, että työtoverit ovat murheen murtamia menettäessään ihanan... hänet. Mitä vielä! Ei murtumisen häivää.

Koijarit riemastuivat:

-Onko varmaa mitä täällä puhutaan?

YEK: -Että mikä?

Kysyjä: -Että jäät pois toisista, etkä tule ikinä takaisin.

YEK: -Aha. Olette huolissanne, mistä löytyvät ne kolme suurenmoista ammatilaista, jotka nirkun narkun täyttävät jättämäni aukon?

Kysyjä: -Me vaan sitä konjakin merkkiä...

Maxime Trijol

Työtoverit innostuivat ja menettivät harkintakykynsä. He keräsivät rahaa sekopäisesti ja ostivat kallista konjakkia kokonaisen pullon.

Maxime Trijolistä YEK ei ollut kuullutkaan. YEK sai viimeisenä työpäivänä Maxime Trijolia. Hän oli autolla liikkeellä eikä ikinä juo viinaa ajaessaan. Vasta kotipihassa hän otti hörpyt uteliaisuutta herättäneestä pullosta. Pullo sijaitsi hienossa puukotelossa lasikannen alla, jossa ei ollut saranointia. Putelin sai esiin nostamalla kannen. YEK harjoitteli juhlallisia elkeitä jo silloin.

Satumainen konjakki

Ikivanhassa sadussa pääroolissa on itsensä kattava pöytä. Tämäkään satu ei ole ihan sitä miltä näyttää. Todellinen sisältö on tämä: On asioita, jotka eivät katoa, ja ne eivät käyttämällä kulu, esimerkiksi hyvyys ja kauneus. Ne pysyvät aina, ja ihmeen kaupalla ne ilmestyvät aina uudestaan ihmisen iloksi.

Näin tapahtui myös Maxime Trijolille. Sitä on nautittu



kahdeksan vuotta. Vielä vaan pullo tarjoaa maku- ja tuoksulämyksiä armoitetuille maistajille.

Sitä ei kaadeta kenelle tahansa. Pitää olla aito konjakin ystävä. Silloin YEK ottaa puulaatikon hyllyltä hellävaraisesti. Hän nostaa lasikannen hitaasti. Vapisevin käsin (vapina kuuluu juhlahetken mielenliikutukseen) hän ottaa pullon puulaatikosta.

YEK pyyhkii silkkiilinalla otsaltaan hikeä, joka sinne helmeili hermoillessa. Jos hän pudottaisi kömpelöistä käsistään aarteen lattialle! Huhhuh, sentään!

YEK katselee vieraiden konjakkilaseja. Hän huomaa että yksi lasi ei ole moitteettoman kirkas. – Ei tehdä isompaa numeroa. Tulen

kohta. Pesen ja kuivaan lasin, ja sitten kaadan.

Vihdoin konjakkilasit ovat valmiina vastaanottamaan jaloa, lämminsävyistä juomaa. Väri on tiikin, pronssin ja elokuisen auringonlaskun taivaan yhdistelmä.

Vieraiden ihastus

YEK kaataa vieraiden lasiin tilkan, pienen tilkan. Hän havahtuu, nolostuu katsoessaan pettyneitä naamoja – ja kaataa laseihin reilusti. Hän ei ole pihtaaja! Loriskoon lasiin vaan.

Kierroksen jälkeen pulloon jää vain tuoksu pohjalle. YEK antoi kaikkensa. Mutta hän myös saa!

Hän saa hyväksynnän vierailta, jotka eivät koskaan ole nauttineet tämän

tasoisesta konjakista. Eri-tyisesti juoman pehmeys, Champagne-alueen rypäleiden aromit ja aisteja hivelevä jälkimaku ihastuttavat. – Kaadoit meille kaiken. Kuinka sinä raaskit?

-No joo. Alkuillasta jutelin Synaptorissa kirjoitin plasebosta.

Nyt saitte satumaista konjakkia. Hieno pullo on kuin itsensä kattava pöytä. Olen täyttänyt sitä Jaloviinalla vuosien ajan. Aina se maistuu hyvältä.

YEK valistaa vieraita, että Jaloviina äännetään hienommin ”Dzaalövään”. Artikulointi ei vieraita kiinnosta. Ovat kiireisiä, mokomat.

-Hei! Ilta on nuori! Älkää vielä kotiin lähtekö. Varas-
tossani on laadukkaita...



Kaikenlaisten asukkaiden tarpeet tyydytetään hyvässä kaupunkipolitiikassa.

Pötyhöpöä aina vaan lisää

Synaptori on puolueista riippumaton valtakunnallinen media. Päätoimittajaa kiinnostaa harhaan johtaminen, koska oikeassa johtamisessa viedään perille, oikeaan paikkaan.

Harhaan johtamista on sekin, että toiminta ei johda mihinkään. Asiat pyörivät kehää. Ympyrän rata on päätymätön. Radalla kulkeminen on tyhmää, vaikka sitä hienoilla sanoilla kuvattaisiin.

Suomessa harjoitetaan toimintaa, jolla ei ole todellista tarkoitusta. Jos turhaa touhua ei olisi, ei puhuttaisi uhkavasta työvoimapulasta.

Esimerkki Ylinen Pietarin moottoritie. Sen piti kulkea Etelä-Suomen läpi Pietarista Turkuun. Suunnitteleminen käytettiin miljoonia. Tietä ei koskaan tehdä. Sen valmistelu lopetettiin kansalaistoiminnan vastustuksen ansiosta.

Lukemattomat kehittämisshankkeet kuuluvat samaan sarjaan.

Ne työllistävät liudan byrokratteja, projektipäälliköitä, konsultteja – ja katoavat jättämättä jälkiä. Pötyhöpöä tarvitaan niiden hyväksymi-

seen ja kustantamiseen.

Tosi sisältö puuttuu

Kaupunkipolitiikan yhteistyöryhmä perustettiin 1990-luvulla. Sen kokoon-
tumiset sammahtivat 2010 tienoilla turhina. Siispä 2020 pötyhöpöporukka perustetaan taas. Pitää matkustella, tutustua, perehtyä, konsultoida, ynnä muuta.

Tällaista kerrotaan. ”Yhteistyöryhmän tehtävänä on kaupunkipolitiikan edistäminen, valtioneuvoston ja kaupunkien kaupunkipolitiikan koordinoiminen ja kehittäminen. Lisäksi kaupunkipolitiikan yhteistyöryhmä osallistuu kansallisen kaupunkistrategian valmisteluun.”

”Yhteistyöryhmän tavoitteena on vahvistaa valtion, kaupunkien ja kaupunkiseutujen vuorovaikutusta ja kumppanuutta, edistää kaupunkiseutujen uudistumis- ja kilpailukykyä, sosiaalista kestävyyttä ja kykyä vastata ilmastomuutoksen haasteisiin sekä kehittää kaupunkiympäristöä.”

Teksti on kuin pötyhöpön

oppikirjasta. Tämä ei valitettavasti ole huumoria.

Tavoitteissa heitellään käsitteitä, joita **ei voi täsmällisesti määritellä. Ne ovat vailla yhteyttä todelliseen elämään.**

Keksitään pyörä uudestaan

Jos asiasta ei voi selkeästi sanoa, mitä se on, asiaa on mahdotonta käsitellä kokouksissa tai missään.

Tarkastellaan sanoja ”Sosiaalinen kestävyys”. Mitä se on? Onko se sitä, että Lahdessa amfetamiinin käyttö vähenee? Onko se lähikauppojen ylläpitämistä? Onko se vanhusten digitaitoja?

”Kaupunkipolitiikka”, mitä se on? Siihen kuuluu 1100 kappaletta erilaisia asioita. Kaupunkien asioista ovat huolehtineet tuhannet virkahenkilöt ja kuntapäätäjät, sadat kansaedustajat ja muut poliitikot, tutkijat ja johtajat. He ovat olleet olemassa, nauttineet korvauksia työstään ja edistäneet kehittämistä.

Oikeastaan kaupunkipolitiikkaa on tehty tuhansia vuosia. Kaupungeilla ja kunnilla

on omat edunvalvontajärjestönsä. Ovatko ne kadonneet? – Vai, kamalaa! Eivätkö ne ole koskaan tehneet mitään?

Lisää pötyhöpöä

Uusi sekalainen, vallaton yhteistyöryhmä ei saa aikaan tolkkullista. Historiaan jäävät kalskahtavat tavoitteet ja pumaskat komeron hyllyille. Pötyhöpö luo lisää pötyhöpöä.

Vastuuta tuloksista kenenkään ei tarvitse kantaa, koska ei synny mitään mitä voisi mitata. Työryhmä matkaillee juttelemaan eri kaupungeissa. Ok. Kokoon-tujat nauttivat lounaita ja päivärahoja. Ok. Ulkomailla täytyy ehdottomasti käydä. Ok. Eurooppa on kaupungeja täynnä! Sieltä noudetaan ideoita Suomen ”kaupunkipolitiikkaan”.

Muutaman vuoden kulluttua saadaan tulokseksi, että työryhmää laajennetaan kehittämistoimenpiteiden koordinoiminnin edistämiseksi. Muutama avustaja ja sihteeri on rekrytoitava. Kaikki Ok.

Pötyhöpössä kudotaan kangasta keisarin uusia vaatteita varten.



Kaikkien näkemykset hyvästä kaupungista otetaan huomioon kaupunkipolitiikassa.





Opiskelu synnyttää kirjoja

Erno Paasilinnan ohut kirja, esseekokoelma Yksinäisyys ja uhma sai ensimmäisen Finlandia-palkinnon vuonna 1984. Myöhemmin päätettiin, että palkinnon saa vain romaani. Tästä ei pidetty kiinni, kun Juha Hurmeen kirja Niemi sai palkinnon. Se on sukkelasti kirjoitettua historiaa.

Elämästä syntyy kirjailija

Yksinäisyys ja uhman kirjoittaja oli mukana kirjallisisissa piireissä, mutta hän otti yksinäisen, riippumattoman miehen asenteen tarkastellessaan Suomessa julkaistuja kirjoituksia.

Uhmakkaasti hän runttasi maanrakoon ”hyvien” kirjojen luettelon, joka Tampereella kouluille esitettiin. Sananvapauden lisäksi on olemassa lukemisyhteisö.

Kohdataan taiteen ydinky-

symys: kuka määrää, mikä on taidetta tai hyvää taidetta? Oma vastaukseni: Ei kukaan. Joku toinen sanoo: Helsingin Sanomat.

Paasilinna kunnioittaa ihmistä, jonka persoonallisuus vaatii häntä toteuttamaan taiteellisen tai muun kutsumuksensa. Kirjailija ei ole alun perin ammatti. Taiteilijaksi, kirjailijaksi ei tulla kouluja käymällä, vaan elämällä elämä, josta kertyy kokemuksia, aineksia, ja kirjoittamisen intohimon iskemä ihminen tahtoo muuntaa ne taiteeksi. Paasilinna mainitsee yhden poikkeuksellisen kirjailijan, joka opiskeli kirjallisuutta.

Vaikea ei tarkoita hyvää

Laura Lindstedt sai Finlandia-palkinnon vuonna 2015 romaanillaan Oneiron. Tammi-kuussa 2020 halusin ostaa sen Suomalaisesta Kirjakau-

pasta Lahdessa. Ei ollut hyllyllä nidottuna eikä sidottuna melko tuoretta voittajakirjaa. Hmm.

Tilasin, sain, ja luin kunnolla - niin pitkälle kuin jaksoin. Sitten rupesin hyppimään ja sivuja selailemaan. Sitten stop. Vastenmielisyys kasvoin niin, että tuskin vähään aikaan yritän lukea loppuun.

Jos kustannustoimittajan olisi sallittu tiivistää kolmannes pois, kirjasta olisi tullut hyvä. Nyt se on turhaan vaikea luettava.

Kun kirjailija julkistaa tuotoksensa, kaikkien on muistettava, että lukemisyhteisö on mielipiteen muodostamisen oikeus. Käytän sitä nyt. Oneiron on teennäinen kirja. Tuollaista ei synny omista kokemuksista, vaan siitä mitä on muualta lainattu. Mukaan on tarttunut tyhjäkäyntiä ja paskanjauhantaa. Paljon on hyvää tekstiä, ja mielikuvituksen laukkaa,

mutta ylenmääräisyys, kermakakkukrumeluu pilaa kokonaisuuden.

Kirja lukijalle vai itsen esittely?

Ulrikesta kertoessa yhdesä kappaleessa LL käyttää paska-sanaa 7 kertaa. Soittelevaa. Hän ympäilee suihkuseksiä perhetytön ja estyneen kaverin käyttäytymiseen, ja kirjoittaa ”jumalauta, nussia, helveti, nussia”. Se ei hätkähdytä, vaan tuntuu tyhältä.

Jumalan teatterissa huomiohakuisuutta harrastettiin heittämillä ulostetta yleisön päälle. Kirjassa tekokarkeilla ilmaisuilla karkotetaan lukija. Paskassa ja nussimisessa ei ole muuta vikaa kuin keinoitekoisuus. Brechtiläinen vieraannuttaminen on harkittu keino.

Teennäistä on sirotella vieraskielisiä lauseita. Kie-

Lynyt oppikirja

I

Kirjailijaksi ei synnytä. Tehokas valmentautuminen kirjailijaksi tuntuu minusta mahdottomalta. On eletävä sellainen elämä, josta syntyy kirjailija. Jos kirjailijaksi tulo olisi opittavissa kaikin koulumaisin keinoin, kaivattaisiin kirjailijoita jotka eivät ole käyneet tuota koulua. He kirjoittaisivat siitä mikä on olemassa, eivät siitä mikä on olemassa tuon koulutuksen lävitse.

Erno Paasilinna on sitä mieltä, että elämä luo kirjailijan.

litaidottomiin lukijoihini tehdään vaikutus? Turhaa. Fysiologian perusteiden esittely on turhaa, esimerkiksi hengitysepiteelin värekarvat. Tarpeettomia ovat historian tiedot, jotka yleissivistynyt lukija tietää ennestään, esimerkiksi, että Mussolinin ruumis ripustettiin roikkumaan pää alaspäin.

Lukemattomat yksityiskohdat ja pitkät löpötykset jäävät lukematta; ne eivät palvele lukijaa, joka ärsyyntyneenä olettaa, että kirjoittaja vain esittelee laajaa tie-

tämystä. Ei tee vaikutusta. Päinvastoin.

Mitä enemmän kirjoittaja yrittää yksityiskohdilla (kadunnimet...) lukijaa vakuuttaa, sitä enemmän tämä epäilee, että matkailuesitteisiin ja karttoihin tutustunut kirjoittaja vetää höplästä. Överiksi vetäminen pilaa vakuuttavuuden.

Teoksesta paistaa asenne: minä kirjoitan mitä lystään, ja jos lukija kärsii, haistakoon paska ja painukoon helvettiin. Minä, kuulkaa, osaan mitä vaan, osaan olla

opiskelee vain omaa kieltään. Kukaan toinen ei voi opettaa kirjailijan omaa kieltä, hän opettaa omaa kieltään. Tai sitten hän opettaa vielä pahempaa, jotain yleistä kieltä. Tuo yleinen kieli on kyllä olemassa, mutta se ei ole kenenkään oma. Se ei ole edes lukijan omaa kieltä.

III

Kirjailijalla ei ole kiirettä valmistautua kirjailijaksi. Jos hän valmistautuu, hän estää oman kehityksensä. Hän oppii vain kokeilemalla ja erehtymällä. Mao sa-

Kirjailijaksi tulemisessa ei voi pitää kiirettä.

myös julkea ja karkea! En ole sivistyksen särmättömäksi silottama kaunokainen. On tullut katsotuksi kaikenlaisia pornovideoitakin.

Alastalon salissa on toista maata

Volter Kilven Alastalon salissa on kirja, jonka kirjoittaja on sumeilematta tehnyt oman mielensä mukaiseksi. Omilla ehdoillaan, oman taiteensa kuvaajaksi.

Se ei ole ihan helppo luettava. Se tulvii koukeroita ja

sivujuonten juonteita, mutta **kaikella on yhteys tarinaan.**

Lukiessa ei tule mieleen, että kirjoittaja on itseään korostava narsisti, vaan luovuudesta riemuitseva taiteilija. Kilpi koettelee lukija kestävyyttä, toki, mutta tarinasta loistaa hyvän tahtoisuus ja elämänläheisyys. Huumorin merkityksen lukija hoksaa pitemmälle päästessään.

Onneksi Alastalon salissa julkaistiin 1933. Nykyisille markkinoille kirjalla ei olisi asiaa.

Totta ei ole mikään. Mutta mille pohjalle kaunokirjallinen teos rakentuu?

Kahden Finlandistin kirjat, Erno Paasilinnan Yksinäisyys ja uhma 127 sivua, ja Laura Lindstedtin Oneiron, 440 sivua. Sisällön määrällinen ero lienee vielä suurempi, koska Oneironin tekstikoko on pienempi.

Tyyliltään kirjat ovat eri

maailmasta. Olisi mielenkiintoista kuulla, miten Paasilinna arvioisi Lindstedtin kirjaa. Se on mahdollista vain kuolemanjälkeisessä kohtauksessa.

Ajatusmaailmaltaan kirjat ovat eri planeetalta. Paasilinna korostaa eletyn elämän

merkitystä, ja Lindstedt on täydellinen kirjailija, joka on saanut perinpohjaisen kirjailijan koulutuksen.

Kaunokirjallisuus on aina juksaamista. Dokumenttikin voi olla valetta. Autofiktio on kumpaakin.

Mihin perustuvat kirjan

sivuille päätyvät kirjaimet? Kuinka paljon omiin kokemuksiin ja omiin tekemisiin? Kuinka paljon ne ovat teko-todellisuuden heijastumaa vailla mitään yhteyttä omaan tai muuhun todellisuuteen? Silloin ne ovat äärimmäisen puhtaasti kirjallisuutta.



Suurteoksen painos myydään loppuun

Janne Valkeeniemi Lääkäri, ihminen kirjassa on 680 sivua.

Ei pidä kauhistua suurta sivumäärää.

Tekstityyppi on selkeää, ja sanat ja lauseet soljuvat.

Lukijalle energiaa antaa myös nauraminen monta kertaa.

Tekijä poisti teoksen tavallisten kirjakauppojen myynnistä 2019.

Verkkokauppassa sujuvasti
35 euroa toimituskuluineen

<https://www.jannevalkeeniemi.fi/tilaukset>



Kirja on ainutlaatuinen teos.

Siinä on vika: Siitä saa upeita kokemuksia ja tietoa, vain jos sen lukee.

Sopiva annos Valkeeniemeä on 1 luku päivässä. Kuukaudessa kirja on luettu, ja saa aloittaa lukemisen uudestaan. On kuulemma kolmannella lukemisella parasta!

Vakavaa sisältöä

Kirjassa käsitellään ajankohtaisia lääketieteellisiä aiheita:

Psykiatrian nykyinen tilanne
Masennuksen hoidon menetelmät
Paniikkihäiriön hoitaminen
Kriittisyys läkehoitoja kohtaan
Hoito henkilön persoonan merkitys

Miehen ja naisen suhteet

Rakkaus, joka voittaa kaiken,
paitsi Jannen vaatimusta tieteen
rehellisuudesta
Uskottomuus, joka on kestävässä
Parisuhde ilman rakkautta
Rakkaus avioliiton ulkopuolella
Myönteinen suhtautuminen seksiin

Huumori

Kirjassa on noin 500 ”vitsiä”
Poliisi vie sairaalan päivystävän
lääkärin alastomana
terveyskeskuksen päivystykseen
Päivystävä lääkäri pidätetään
rehjuisena 10 km päässä sairaalasta,
kun häntä luullaan rosvoksi
Psykiatri ja hänen entinen potilaan-
sa saattavat sairaalat kaaokseen
hakkerioimalla tietojärjestelmän

Päähenkilön ristiriitaisuus

Valkeeniemi on älykäs, laajasti
osaava, luotettava
Valkeeniemi on hölmö
Hän on ammatillisesti huippu
Valkeeniemi töpeksii
yksityiselämässään
Valkeeniemi pitäytyy faktoissa
Valkeeniemi irrottelee fantasioissa
Valkeeniemi pitää itsensä kunnossa
ja ryyppää liikaa

Erno Paasilinna kirjassa
Yksinäisyys ja uhma: On elettävä
elämä, josta syntyy kirjailija.
Jyrki Joensuu hoiti ensi kertaa
potilaita mielisairaanhoitajan
sijaisena vuonna 1969.
Joensuu vastaanotti potilaita
erikoislääkärinä psykiatrian
poliklinikalla 31.12.2019.

Joensuulla on myös 5 muuta
ammattia. Hänen elämästään riittää
aineksia kirjoihin.